

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Sanctae Mechtildis virginis ordinis Sancti Benedicti Liber specialis gratiae

**Mechthild <von Hackeborn>
Mechthild <von Magdeburg>**

Pictavii, 1877

Caput II. De rosa quae de corde domini exivit, per quam de laus
signabatur.

[urn:nbn:de:bsz:31-60070](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-60070)

pro te omnia inimicorum tuorum in me assumpsi jacula. In septimo, memor eris qualiter thalamum crucis sum ingressus ; et sicut sponsi vestes suas dant histrionibus, ita vestimenta mea dedi militibus, et corpus meum crucifixoribus. Deinde extendi brachia mea per durissimos clavos in tuos amplexus suaves, tibi cantans in thalamo amoris septem cantilenas miræ suavitatis plenas. Post hæc Cor meum ad introeundum tibi aperui, cum somnum amoris tecum moriens in cruce cepi. »

Thalamus.

Amoris
cantilenæ
septem.

His dictis, videbatur sibi plures personas de Congregatione ad Dominum accedere, offerentes aureos denarios, qui figurabant bonam voluntatem ; et visum est ei quasi flamma ignis eructare de pectore Domini, et conflare cujuslibet denarium in florem aureum, qui flos statim adhærebat pectori offerentis.

CAPUT II.

DE ROSA QUÆ DE CORDE DOMINI EXIVIT, PER QUAM DEI LAUS
SIGNABATUR.

IN Missa quadam audivit Dominus sibi dicentem : « Eamus in desertum interiore. » Statim per longam viam sibi visum est cum Domino ire, quasi ulnis eum complexans, et hæc verba dicens : « Laudo te in tua æternitate, immensitate, pulchritudine, veritate, justitia », etc. Deinde pervenientes in magnam solitudinem quæ erat locus magnæ amœnitatis, arboribus ex utraque parte consitus ad modum tecti supernis conclusis. Et pavementum erat viridissimum, floribus plenum, ubi resedit Dominus. Et anima in specie

Dum in
suis perfec-
tionibus
laudat
anima.

Deum
laudare
docet Cor
divinum.

De nimio
Dei amore
in hominem.

Anima fit
cibus Dei.

ovis perambulabat pascua illa, habens in collo catenulam aureis et argenteis circulis consitam, quæ processit de Corde Domini, significans amorem Dei et proximi, sine quo nemo Deo poterit adhærere. Tunc anima desiderans laudare Deum dicebat : « O amantissime, doce me laudare te. » Qui Dominus : « Respice Cor meum. » Et ecce rosa pulcherrima habens quinque folia exivit de Corde Dei totum pectus ejus cooperiens. Et ait Dominus : « Lauda me in quinque sensibus meis, qui significantur per hanc rosam. » Et intellexit quod Deum laudare deberet, pro visu amabili quo semper respicit hominem, quasi pater unicum filium, nunquam indignans, sed semper amicum habens intuitum, quasi optans et desiderans ut homo ad eum sæpe recurrat. Secundo, pro auditu quo auris ejus est tenuissima et semper inclinata, ita quod ad minimum sibilum vel gemitum hominis plus delectatur quam ad omnem concentum angelicum¹. Tertio, pro olfactu, quod semper habet quamdam amatoriam dilectionem erga hominem, qua excitat cor hominis ad delectandum in se, sine qua nemo potest delectari in vero bono, nisi præveniatur a Deo, et hoc est quod scriptum est : *Deliciæ meæ esse cum filiis hominum.* (Prov. viii. 31.) Quarto, pro gustu suavissimo, qui fit in Missa, ubi ipse cibus est animæ suavissimus, et in isto cibo ita sibi animam quadam blanditate amicissima incorporat, quod anima per unionem Dei fit cibus Dei. Quinto, pro tactu amoroso quo eum amor amarissime tetigit, in cruce figens clavos manibus et pedibus, et lanceam lateri ; et sicut tunc anima infixæ illi erat per dolorem incomparabilem, ita nunc impressa remanet manibus et pedibus et Cordi ejus dulcissimo, cum ineffabilis amoris júbilo, ita quod nec ad momentum ejus poterit oblivisci.

1. Cf. Lib. *Lux fluens divinitatis*, Lib. II. c. 2. ad calcem.